

■ АКТУАЛЬНО

Рішучий удар по контрабанді

СТОР. 2

■ РЕГІОНАЛЬНА БЕЗПЕКА

В ріднім морі панувати не дамо нікому!

СТОР. 3

■ ВСТУПНА КАМПАНІЯ-2018

Перший крок до офіцерських зірок!

СТОР. 8

ГАЗЕТА ДЕРЖАВНОЇ ПРИКОРДОННОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ

№ 27 (5616)
20 ЛИПНЯ 2018 РОКУ

ПРИКОРДОННИК

України

ЗАСНОВАНА У 1943 РОЦІ

Фото: Ігоря ЗАРДІНСЬКА

Народжена в окопах

ТРИМАЮЧИ В РУКАХ ВІДОМЧУ ГАЗЕТУ ДПСУ «ПРИКОРДОННИК УКРАЇНИ», БАГАТО ХТО З ЧИТАЧІВ, ОСОБЛИВО МОЛОДЕ ПОКОЛІННЯ, НАВРЯД ЧИ ЗНАЄ ІСТОРІЮ ВИДАННЯ, ЩО НИНІ ВІДЗНАЧАЄ СВІЙ ЮВІЛЕЙ. ТОЖ ПЕРШ НІЖ РОЗПОВІСТИ ПРО СЛАВНІ СТОРІНКИ БІОГРАФІЇ «ІМЕНИННИЦІ», НЕОБХІДНО ПОВЕРНУТИСЯ НА ДЕКІЛЬКА ДЕСЯТИЛІТЬ НАЗАД, ДО ВИТОКІВ ЛІТОПІСУ УКРАЇНСЬКИХ ПРИКОРДОННИКІВ.

ПРОДОВЖЕННЯ СТОР. 4-5

КОРДОН ЗА ТИЖДЕНЬ

2,281 МЛН осіб

оформлено встановленим порядком

393 особи

затримано за незаконне перетинання кордону, зокрема **25** незаконних мігрантів

затримано товарів і вантажів, які незаконно переміщувалися через державний кордон, на суму понад

3,903 МЛН грн

■ КОРОТКО
ПРО ГОЛОВНЕ

**В ПАМ'ЯТЬ
ПРО ЗАГИБЛИХ,
НА ПІДТРИМКУ
ПОРАНЕНИМ**

20 липня в Україні стартує перший етап відбору для участі у щорічному, 43-му за рахунком, марафоні морської піхоти США, який відбудеться у Вашингтоні наприкінці жовтня. У формуванні української команди беруть участь ветеранські організації та уповноважений президента з питань реабілітації ветеранів АТО Вадим Свириденко. Умови для участі у відборі незмінні з минулого року: проходження військової служби в районі АТО, наявність поранень, та на момент участі у відборі, проходження повного курсу лікування та реабілітації.

Марафон передбачає здолання учасниками на вибір дистанції 10 та 42 кілометри. Крім США та України, в заходах мають намір взяти участь представники Великої Британії, Данії, Канади, країн Балтії та Австралії. За словами співорганізатора марафону, представника Allied Forces Foundation Стюарта Тейлора, головна мета марафону – не спортивні результати, а реабілітація ветеранів, зменшення кількості суїцидів серед колишніх учасників бойових дій, спілкування між ветеранами різних країн. Необхідно додати, що українські військові візьмуть участь у марафоні морської піхоти США вже втретє. Торік наша команда завоювала п'ять медалей у забігу на 10 км, чотири медалі в забігу на дистанцію 42 км та одну – на ручному велосипеді. «Ми, в принципі, хочемо присвятити цей марафон людям, які уже не повернуться з АТО, і як пам'ять про тих, хто зараз в госпіталях, щоб для них це було як стимул піднятися», – говорить уповноважений президента з питань реабілітації ветеранів АТО Вадим Свириденко.

Андрій КУЧЕРОВ

**КОНТИНГЕНТ
В АФГАНІСТАНІ
ЗБІЛЬШЕНО**

Україна збільшить кількість своїх військовослужбовців у місії НАТО в Афганістані «Рішуча підтримка». Про це заявив керівник Управління з питань співробітництва з НАТО Урядового офісу з питань європейської та євроатлантичної інтеграції Секретаріату Кабінету міністрів України Олексій Генчев. «У НАТО Україна представлена у місії в Косові KFOR і в «Рішучій підтримці» в Афганістані. Це 40 військовослужбовців у Косово і 11 в Афганістані. Але є рішення про збільшення контингенту в Афганістані на 18 осіб. Тобто, загалом буде 29», – сказав Генчев. Також, за його словами, збільшення кількості українських військовослужбовців в місії НАТО в Афганістані є «не просто політичним сигналом», а це також надає українським воїнам досвід та посилює оперативну здатність виконувати бойові завдання на сході України.

Сергій ПОЛИЩУК

Від імені Колегії Державної прикордонної служби, керівництва відомства та себе особисто прийміть щирі вітання з нагоди ювілею нашої газети «Прикордонник України».

■ АКТУАЛЬНО

Рішучий удар по контрабанді

КАБІNET МІНІСТРІВ УКРАЇНИ ПІДГОТУВАВ ЗАКОНОПРОЕКТ, ЯКИЙ ПЕРЕДБАЧАЄ ВВЕДЕННЯ КРИМІНАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА БУДЬ-ЯКІ ПРОЯВИ КОНТРАБАНДИ НА КОРДОНІ І ГОТОВИЙ ВЕСТИ ЩОДО ЦЬОГО ПИТАННЯ КОНСУЛЬТАЦІЇ З ВЕРХОВНОЮ РАДОЮ. ПРО ЦЕ ПОВІДОМИВ ПРЕМ'ЄР-МІНІСТР УКРАЇНИ ВОЛОДИМИР ГРОЙСМАН.

У червні Уряд спільно з Міністерством внутрішніх справ, Генеральною прокуратурою, Національним антикорупційним бюро, Спеціалізованою антикорупційною прокуратурою, Державною фіскальною службою та Службою безпеки України розробили план дій, направлений на ефективну боротьбу з контрабандою та тіншовими схемами на митниці. Програма отримала назву «Україна без контрабанди». За різними оцінками обсяг незаконних обороток на українському кордоні досяг розміру в 70-100 млрд грн, а за деякими товарними позиціями тіншовий імпорт сягнув 60-80 відсотків. Контрабанда стала реальною загрозою не тільки наповненню державного бюджету, а й розвитку цілих галузей національної промисловості.

Коментуючи напрацьовані рішення, Прем'єр-міністр відзначив, що весь силовий блок засвідчив повну готовність до рішучих дій у боротьбі з контрабандою. Лише за кілька тижнів роботи ініціативи ситуація на митниці змінилася. Відтак щоденне збільшення надходжень до бюджету склало 70-80 млн грн. Водночас вартість розмитнення одного контейнера по деяких групах товарів, передусім легкої промисловості, зросла вдвічі.

– Ми розуміємо, що ефективність буде тільки підвищуватися. Я вам наведу декілька прикладів. До того,

Шановні друзі!

Заснована в охопленому полум'ям війни, газета вже сім з половиною десятиліть поспіль висвітлює діяльність вартових державного кордону. Змінювалися назви видання, його редакційний склад, але завжди залишалися сталими її принципова позиція та спрямованість на примноження славетних традицій прикордонних військ, на зміцнення іміджу служби.

Сьогодні газету «Прикордонник України» можна назвати справжнім літописом кордону. На її сторінках знайшли своє відображення як основні етапи розбудови державних рубежів, їх становлення після набуття незалежності України, так і яскраві приклади бойової звитяги українських прикордонників у нинішній час захисту її територіальної цілісності на опаленій війною землі Донбасу.

Відзначаючи ювілей «Прикордонника України», є всі підстави стверджувати, що правдивим висвітленням мужності та патріотизму персоналу відомства, який бере участь в операції Об'єднаних сил на сході країни, увіковіченням пам'яті героїв-прикордонників, газета здобула заслужену популярність у всіх, хто вболіває за долю і безпеку незалежної України, недоторканність її рубежів, майбутнє нашого народу.

Бажаю журналістам, всьому колективу редакційно-видавничого відділу творчих успіхів у нелегкій праці в ім'я забезпечення надійної охорони та захисту державного кордону, особистого щастя і добробуту вам та вашим родинам.

Голова Державної прикордонної служби України генерал-полковник Петро Цигикал

як ми почали вводити нові заходи боротьби з контрабандою, розмитнення контейнеру з іграшками відбувалось по ціні 4800 доларів США. Сьогодні за той самий контейнер сплачують вже 8700 доларів. Різниця в доларах між 4800 і 8700 – це колосальні ресурси, які йшли повз бюджет. Наступне, до введення заходів з припинення різноманітних протиправних схем, тканину ввозили за 12500 доларів за контейнер, на сьогодні той же самий контейнер розмитнюється вже за 21340 доларів. І таких прикладів я можу навести масу, – наголосив Володимир Гройсман.

За словами Прем'єра, ключовим методом боротьби із контрабандою стало посилення відповідальності самих митників, а також надання силам і структурам Міністерства внутрішніх справ права проводити аналітичну роботу і працювати з базами даних. Залучення різноманітних служб та надання їм доступу до інформації створює умови для прозорості роботи та забезпечує позитивний результат.

Одночасно Уряд провів тендер на закупівлю сканерів, які запрацюють на кордоні і дозволять ретельно перевіряти вантажний транспорт, майже в автоматичному режимі – з мінімальним втручанням митника. Сканери закуплені з економією коштів: при первинній вартості лота в 1,3 млрд грн остаточна сума

покупки склала близько 700 млн грн. Економію забезпечено за рахунок використання можливостей платформи ProZorro.

Окрему увагу урядовці приділяють боротьбі з контрабандою паливно-мастильних матеріалів, які завозили за тіншовими схемами цілими танкерами. За підрахунками експертів, обсяг такої контрабанди дорівнював вартості побудови системи повітряної оборони на сході держави. Окремо Глава Уряду підкреслив, що подальше сприяння і «кришування» контрабандних схем – це не просто грабунок держави та її громадян, ускладнення фінансування війська і соціальних програм, а в умовах війни – пряме мародерство.

При цьому Володимир Гройсман наголосив, що опір правовим та принципним діям Уряду чиниться шалений, адже мова йде про мільярди гривень тіншового прибутку. Але за добробут громадян, наповнення державного бюджету та зміцнення держави потрібно серйозно боротися. «Роботу Уряду направлено не лише на боротьбу з контрабандою. Це тільки початок. Існують і інші сфери, де можуть відбуватися корупційні дії та є інформація про схеми, які роблять країну біднішою та потребують негайного припинення», – резюмував Прем'єр-міністр.

Тетяна Гайда

■ РЕГІОНАЛЬНА БЕЗПЕКА

В РІДНІМ МОРІ ПАНУВАТИ
НЕ ДАМО НІКОМУ!

ПРОТЯГОМ ОСТАННІХ ДВОХ ТИЖНІВ У ПІВНІЧНО-ЗАХІДНІЙ ЧАСТИНІ ЧОРНОГО МОРЯ, А ТАКОЖ НА ТЕРИТОРІЇ ОДЕСЬКОЇ ТА МИКОЛАЇВСЬКОЇ ОБЛАСТЕЙ, ТРИВАЛА АКТИВНА ФАЗА УКРАЇНСЬКО-АМЕРИКАНСЬКИХ ВІЙСЬКОВИХ НАВЧАНЬ «СІ БРИЗ-2018». ЗАГАЛОМ У МАНЕВРАХ ВЗЯЛИ УЧАСТЬ 29 КОРАБЛІВ, КАТЕРІВ І СУДЕН, ОДИН ПІДВОДНИЙ ЧОВЕН, 25 ЛІТАЛЬНИХ АПАРАТІВ, 1,5 ТИС. ВІЙСЬКОВИХ З УКРАЇНСЬКОГО БОКУ ТА БЛИЗЬКО 1,2 ТИС. ПРЕДСТАВНИКІВ ЩЕ ІЗ 18 КРАЇН.

Головною особливістю цього горічного «Сі-Бриз» стало управління силами морського, повітряного та наземного компонентів безпосередньо з борту штабного корабля ВМС США Mount Whitney. До багатонаціонального штабу навчань, зокрема, увійшли й три офіцери Одеського загону морської охорони Держприкордонслужби України.

Основними навчально-бойовими елементами та завданнями маневрів були визначені протикорабельна та протиповітряна оборона, висадка морського десанту на необладнане узбережжя, проведення рейдових дій, тактичне маневрування та плавання в ордерах. Причому слід зазначити, що Держприкордонслужба залучалася не лише до морського компоненту, де від Морської охорони брали участь 9 одиниць корабельно-катерного складу та відділи спеціальних дій на воді, а й у сухопутному (прикордонна комендатура швидкого реагування Ізмаїльського прикордонного загону) і в повітряному (два літаки «Diamond» та гелікоптер Мі-9). Загальна кількість учасників «Сі Бриз-2018» від прикордонного відомства склала близько 200 військовослужбовців.

Уже в перший день активної фази багатонаціональних навчань прикордонники відділів спеціальних дій на воді Одеського ЗМО відпрацьовували стрибки без парашуту з гелікоптеру у воду.

За легендою навчань противник використав диверсійні сили та засоби для дестабілізації ситуації в регіоні. Відтак, було прийнято рішення застосувати зведений протидиверсійний підрозділ на рейді порту «Одеса». Прикордонні дайвери пірнали у море без парашутів із 7-метрової висоти, та ще й на повному ході гвинтокрила. Після висадки група спецпризначенців дісталася визначеного об'єкта під водою та нейтралізувала умовного противника.

Начальник відділу спеціальних дій на воді Одеського ЗМО капітан III рангу Юрій Урянський зазначив, що таке завдання виконується його підлеглими не вперше.

– Воно корисне тим, що дає можливість підрозділу відпрацювати безпосередні дії у морі, які нам знадобляться в подальшій службі. Також це можливість перевірити моральний стан персоналу відділу, готовність до екстремальних ситуацій та дій з підвищеним ризиком для життя, – сказав він.

Згодом у районі Тендрівської коси відпрацьовувався цілий комплекс заходів із висадки десанту: з моря на суходіл та з повітря на палубу судна. Місцевість, умовно захоплену терористичними елементами, штурмувала міжнародна група морських піхотинців, яка висаджувалася з десантного корабля ВМС ЗСУ. Цей елемент вже став традиційним для «Сі Бриз», оскільки є актуальним та імовірним при проведенні операцій у державах Чорноморського регіону.

Крім того, до програми навчань вперше було включено висадку з гелікоптера на судно. Елемент непростий та небезпечний, адже необхідно врахувати силу й напрямок повітряних потоків, натяжку спеціального спускового пристрою, зробити поправку на хвилювання моря тощо. Тому відпрацювати його доручили бійцям підрозділу спеціального призначення Морської охорони та спецпризначенням ВМС ЗСУ.

За легендою навчань, в завданому районі виявлено судно-порушник, екіпаж якого не підкоряється законним вимогам влади прибережної держави та, нехтуючи правилами міжнародного морського судноплавства, створює навігаційну небезпеку для інших суден та інфраструктури узбережжя. Тож спеціальна оглядова група морських прикор-

донників штурмувала небезпечне судно із вороже налаштованим екіпажем та з борту гелікоптера висадилася на палубу. Зважаючи на новизну вправи, цього разу висадка проводилася без подальшої боротьби чи огляду плавзасобу. Однак навчання відбувалися в умовах, максимально наближених до реальних дій.

Також доволі видовищним було відпрацювання завдань міжнародними тактичними групами кораблів та катерів. Спільно з ВМС ЗСУ та двома кораблями 6-го флоту США, болгарським корветом, турецьким фрегатом та підводним човном два кораблі та катер Морської охорони Держприкордонслужби України протягом трьох днів проводили артилерійські стрільби, відточували взаємосумісництво, злагодженість, елементи системи управління та планування операцій за стандартами НАТО. Усі вправи було виконано належним чином..

Підбиваючи підсумки маневрів керівники навчань «Сі Бриз – 2018» з української та американської сторони надали високу оцінку діям всіх підрозділів і підкреслили, що теоретичні заняття та практичні тренування виявилися доволі ефективними. ■

Андрій ГЕРАСИМКІВ

■ ГАРЯЧІ БУДНІ

НЕ АВТО,
А «КЛОНДАЙК»

У ході спільного з представниками фіскальної служби та Національної поліції огляду легкового автомобілю Opel словацької реєстрації у пункті пропуску «Ужгород», прикордонники виявили декілька схованок з необробленим камінням. Частина бурштину була поміщена розсипом безпосередньо у порожнини пасажирських сидінь. Ще 16 пакунків з камінням виявили у спинках сидінь та у панелі приладів транспортного засобу. Загалом водій автомобіля, 34-річний мешканець міста Ужгород, намагався перевезти через кордон 23,5 кілограми бурштину. Наразі триває оцінка виявленої контрабанди, а каміння та автомобіль вилучено представниками фіскальної служби.

Олена ТРАЧУК

ЗАПРАВИВСЯ
ЗІЛЛЯЧКОМ

У пункт пропуску «Гоптівка», що на Харківщині, прибув автомобіль «Opel», яким керував 44-річний громадянин України. Під час здійснення заходів контролю, спрацював прикордонний собака, спеціально натренований на пошук наркотичних речовин. Відтак було прийнято рішення про поглиблений огляд іномарки спільно зі співробітниками фіскальної служби. Як результат, у паливному баку правоохоронці знайшли 18 пакунків із речовиною сіро-зеленого кольору вагою майже 10 кілограмів та 8 твердих пакунків загальною вагою понад 4 кілограми з речовиною коричневого кольору. Зі слів українця це конопля й гашиш. Знайдене зілля вилучено. Власника автомобіля передано представникам Служби безпеки України.

Дмитро КАЛЬНИЦЬКИЙ

КОМУ ВІЙНА,
А ХТО «РУКИ ГРІЄ»

В ході реалізації наявної інформації, прикордонники оперативних підрозділів Донецько-Луганського регіонального управління у взаємодії з військовослужбовцями Збройних сил зі складу Об'єднаних сил, на одному з блокпостів, який розташований на ділянці Лисичанського прикордонного загону, виявили автомобіль «Газель», у якому знаходилося устаткування для виробництва харчової продукції. Як з'ясувалося під час перевірки, обладнання перевозилося без відповідних документів та було незаконно переміщено з тимчасово окупованої території України на напрямку Жовте – Лобачеве поза визначеними дорожніми коридорами. Товар перевозився маломірними плавзасобами через річку Сіверський Донець. Вантаж, вартістю близько 800 тисяч гривень, разом із транспортним засобом передано співробітникам Державної фіскальної служби у Луганській області. Відносно правопорушників складено протоколи за ст. 204-3 КУАП «Порушення порядку переміщення товарів до району або з району проведення антитерористичної операції».

Олег ЛИЧКОВСЬКИЙ

■ СЛОВО РЕДАКТОРУ

Для всіх і кожного

До свого чергового ювілею підійшла наша улюблена газета – «Прикордонник України». Як і завжди вона продовжує інформувати, презентувати, роз'яснювати, виховувати та надихати, віднедавна, із початком неоголошеної війни – оплакувати, співчувати, співпереживати, підказувати, направляти, радіти, обіймати та зцілювати, підтримувати, сприяти..., а ще тішити, розважати, і, головне, любити... Любити щиро свого читача, саме того, який і зветься українським прикордонником!

Воїна, який склав Військову присягу на вірність народові та Вітчизні. Не посоромив високої честі. Воїна, який сумлінно щодня виконує свої службові обов'язки. Бійця зі щитом та мечем. Людину із холодним розумом та гарячим серцем! Патріота, для якого віра – граніт, Україна понад усе! Героя, який щоразу одягаючи військовий мундир, мріє про долю боронителя своєї нації.

З глибокою повагою до ПРИКОРДОННИКА УКРАЇНИ,

Головний редактор
Микола ЗОРИК

■ ЛІТОПИС

Народжена

Сімдесят п'ять років тому світ побачив п

ТРИМАЮЧИ В РУКАХ ВІДОМЧУ ГАЗЕТУ «ПРИКОРДОННИК УКРАЇНИ», БАГАТО ХТО З ЧИТАЧІВ, ОСОБЛИВО МОЛОДЕ ПОКОЛІННЯ, НАВРЯД ЧИ ЗНАЄ ІСТОРІЮ ВИДАННЯ, ЩО НИНІ ВІДЗНАЧАЄ СВІЙ ЮВІЛЕЙ. ТОЖ ПЕРШ НІЖ РОЗПОВІСТИ ПРО СЛАВНІ СТОРІНКИ БІОГРАФІЇ «ІМЕННИЦІ», НЕОБХІДНО ПОВЕРНУТИСЯ НА ДЕКІЛЬКА ДЕСЯТИЛІТЬ НАЗАД, ДО ВИТОКІВ ЛІТОПІСУ УКРАЇНСЬКИХ ПРИКОРДОННИКІВ.

Народилася газета 19 липня 1943 року під назвою «Зоркий часовой». Перший номер вийшов із поміткою «Из части не выносите!». Її героями стали бійці і командири-прикордонники. З великими втратами відступивши з державного рубежу перед військами гітлерівського вермахту, особовий склад охоронців західного кордону з перших днів війни виконував нове завдання. Прикордонні загони, переформовані у полки, відтепер охороняли тили армій діючих фронтів від ворожої агентури та забезпечували у прифронтовій зоні належний порядок. Саме тоді, поряд з армійськими фронтовими багатотиражками, з'явилися і прикордонні газети. Свій родовід нинішній «Прикордонник України» розпочав на Курській дузі, коли тривали жорстокі бої з фашистськими загарбниками.

Першими читачами газети стали воїни-прикордонники, які охороняли тили армій Брянського фронту. Вогненними шляхами війни, відтепер уже переможними, разом із бійцями йшла на захід і їхня газета, кожний рядок якої

дихав мужністю, солдатською відвагою та вірністю Військовій присязі.

Розповідаючи про подвиги, бойовий та професійний досвід найхоробріших із них, газета тоді багато уваги приділяла снайперському рухові, що був особливо популярним серед прикордонників. Ось як розповідало видання про снайпера 92-го прикордонного полку Наталію Приблудну: «Три дні німецький снайпер не давав підняти голову нашим бійцям. Тоді командири звернулися із проханням вислати на підмогу такого ж «спеціаліста». Фашист діяв наче невидимка. Навіть проникливі очі українки, як і цейсівський бінокль та оптичний приціл на її гвинтівці, були безсилі виявити ворога. Нарешті відшукала. Тонкі губи жінки стиснулись, очі завмерли біля оптичного приладу. Постріл вдався, як завжди, прицільним... Це був 35-й фашист, убитий зі снайперської гвинтівки офіцера-прикордонника старшого лейтенанта Наталії Приблудної».

Сьогодні її портрет і оригінал щоденника, який снайперка вела

В ОКОПАХ

Перший номер «Прикордонника України»

у роки війни, знаходиться на одному зі стендів Центрального музею Держприкордонслужби України.

Багато уваги газета приділяла інформуванню своїх читачів про обстановку на фронтах війни. Та чи не найкращим став для бійців номер їхньої газети, присвячений знаменній події. З яким хвилюванням читали воїни рядки про те, що 26 березня 1944 року війська 2-го Українського фронту вийшли на наш державний кордон – рікою Прут на відрізку 85 кілометрів.

«Візьмемо Берлін, – ділилися своїми думками на сторінках газети бійці-прикордонники, – і повернемося до наших застав».

У липні 1944 року місцем дислокації редакції фронтової газети став звільнений від фашистів Львів. Сюди, для організації служби з охорони західних рубежів держави, регулярно прибували відкомандировані з фронту підрозділи і частини, насамперед воїни-прикордонники. Тож більше половини особового складу західного повоєнного кордону становили колишні фронтовики.

Обпалені вогнем війни, загартовані духовно і фізично у жорстоких боях з ворогом, вони прибували на місце нової дислокації, де від прикордонних комендатур і застав залишилися суцільні руїни. Довелося «зеленим кашкетам» і службу з охорони кордону організувати, і освоювати професії будівельників – малярів, теслярів та шляховиків. З часом на місці колишніх згаріщ виростили перші будівлі казарм, конюшень, а також спостережні вежі. Силами особового складу застав і комендатур у прикордонні розпочали прокладати нові шляхи.

Про кращих із кращих «зелених кашкетів» у службі та відновленні повоєнного кордону і розповідала на своїх сто-

рінках газета «Пограничник Украины». Її героями були солдати і сержанти, які за досягнуті успіхи удостоювалися нагрудним знаком «Отличный пограничник», що був ухвалений постановою уряду від 14 червня 1949 року. А вже за рік, коли 13 липня 1950 року вийшов указ про заснування медалі «За отличие в охране государственной границы», почесне місце на шпальтах періодичного видання займали відзначені цією нагородою охоронці західних рубежів країни.

Серед перших кавалерів медалі був і відомий Тимофій П'ятаєв – професіонал найвищої кваліфікації. Про нього серед «зелених кашкетів» ходили легенди. Так само на своїх сторінках газета відзначила ще одного вихованця державного рубежу – старшину Геннадія Гордєєва. 14 лютого 1951 року за мужність і відвагу також був удостоєний високої державної нагороди.

Швидко спливали напружені повоєнні роки відбудови кордону. За цей час значно зміцнилася його матеріальна база. Відбулися кардинальні зміни в організаційно-штатній структурі військ. Не було вже не чисельних Закарпатського, Молдавського і Білоруського прикордонних округів. Ділянку кордону від Калінінградської області вздовж Литви, Білорусії, Молдавії, України і до Чорного моря з березня 1963 року вже охороняв особовий склад новоутвореного Західного прикордонного округу. А друкований орган військ «зелених кашкетів», що взяли під охорону весь західний рубіж держави, почав виходити під назвою «Советский пограничник». Наприкінці шістдесятих років минулого століття, маючи вже власну друкарню, «Советский пограничник» форматом тодішніх центральних газет уперше стає виходити не один, а два рази на тиждень – у вівторок і п'ятницю.

З БІОГРАФІЇ ГАЗЕТИ «ПРИКОРДОННИК УКРАЇНИ»

Липень 1943 року – перша назва газети «Зоркий часовой».

Липень 1944 року – газета «Пограничник Украины» – видання політвідділу прикордонних військ. Місце дислокації – Львів.

Травень 1954 року – газета «Советский пограничник» – видання політвідділу прикордонних військ МВС Південно-Західного округу. Місце дислокації – Львів.

Квітень 1960 року – видання політвідділу оперативної групи прикордонних військ. Місце дислокації – Київ.

Травень 1963 року – видання військ Західного прикордонного округу. Місце дислокації – Київ.

Січень 1992 року – газета «Прикордонник України» – видання прикордонних військ суверенної держави Україна, яке починає виходити українською мовою.

За роки існування газета об'єднувалася:

1953 року – з газетою розформованого Закарпатського прикордонного округу «Пограничник на Карпатах».

1954 року – з газетою розформованого Молдавського прикордонного округу «Пограничник Молдавию».

1963 року – з газетами розформованого Білоруського прикордонного округу та оперативної групи прикордонних військ при Раді Міністрів БРСР – «Пограничник Белоруссии» та «На страже Родины».

Отримавши нову назву, газета не змінила тематичного напрямку своїх публікацій про оперативно-службову діяльність військ. І знову героями шпальт ставали люди у військовій формі, які без рекламного галасу віддавали себе справі, потрібній суспільству – забезпеченню недоторкності державних рубежів. Їхні імена і справи здобували загальне визнання серед воїнів-прикордонників. Газета розповсюджувалася тоді лише серед підрозділів частин Західного округу та дружинників прикордоння.

Неперевершеним взірцем для читачів друкованого видання був українець старший прапорщик Олександр Смолін, який послужив прообразом прапорщика Михайла Смолярчука з книги

письменника Олександра Авдєєва «Над Тиссою». Смоліна обожнювали воїни-строковики, надзвичайно поважали офіцери, шанували генерали. У слова Саша Смолін усі вони вкладали тепло душі та особисту повагу до людини із трьома зірочками на військових погонах, воїна, який затримав 169 порушників кордону.

З такою ж пошаною звучало на сторінках видання ім'я грузина – старшини Варлаама Кублашвілі. Пізніше він, як і Смолін, також стане старшим прапорщиком. У військах неговірного Кублашвілі як відомого майстра контролерської справи, заслужено будуть називати «грозою контрабандистів».

ЗАКІНЧЕННЯ. ПОЧАТОК СТОР. 4-5

Вони удвох, Смолін і Кублашвілі, декілька років на сторінках газети вели «Заочні школи» слідпитів застав і майстрів контролерської служби для тих, хто прагнув успадкувати багатий професійний досвід і знання охоронців кордону. Серед них був також офіцер ОКПП «Чорномор'є» – пізніше ОКПП «Одеса» – Володимир Шевколович, який згодом стане продовжувачем слави попередників. Воїнам, які вперше ставали у лави «зелених кашкетів», було чого навчатися на сторінках газети, а також з кого брати приклад.

Надзвичайно відповідальним іспитом для журналістів «Советского пограничника» стали 80-ті роки минулого століття – час так званої горбачовської перебудови СРСР з довгоочікуваною суспільством демократією. Саме тоді, із впровадженням волонтаристських економічних і соціальних реформ у країні, майже 25-мільйонна армія комуністів постала перед дилемою – чи бути їй при владі.

Слабкість свого головного цензора відчув на собі і творчий колек-

тив окружної газети – усе меншим ставав контроль політвідділу за публікацією гострих матеріалів, за виконанням заборони навіть «езоповою мовою» критикувати партійні органи. Звільняючись від політичного нагляду, газета на своїх шпальтах, як ніколи, стала відкритою для своїх читачів.

Уперше вона стала доступною і для широкого загалу мешканців майже всіх великих міст прикордонних областей України, Білорусії і Молдови, а також киян. Тоді видання можна було придбати у кіосках «Союздруку», а наклад газети сягав понад 20 тисяч примірників. Її читачі, відкриваючи для себе «світ» прикордонних військ, а вони ж були складовою частиною зловіснутаємничененого КДБ, змогли побачити охоронців кордону з найкращого боку. Це були військові, котрі у часи стихійного протистояння і розбрату в суспільстві, після розпаду СРСР, відчували велику відповідальність за довірену справу, та передусім надійно берегли недоторканність державного кордону. Про них, патріотів рідної землі, щиро, правдиво, не оминаючи недоліків, і розповідав «Советский пограничник»

90-ті роки минулого століття внесли кардинальні зміни і в літопис прикордонного друкованого видання. Після проголошення Акту незалежності України уже 30 серпня 1991 року вийшов Указ Президії Верховної Ради України «Про підпорядкування Україні прикордонних військ, що дислокувалися на її території». Так особовий склад охоронців державних рубежів суверенної України став спадкоємцем тодішнього Західного прикордонного округу. З однією уже знаковою відмінністю – службу несли на кордоні, що відтепер по всьому його периметру, окрім Польщі, Угорщини, Чехословаччини та Румунії, вже межував із новоутвореними країнами: Республікою Білорусь, Молдовою та Російською Федерацією. Це засвідчив і Закон України від 4 листопада 1991 року «Про державний кордон України», одразу ж опублікований у газеті «Советский пограничник».

1 січня 1992 року газеті повертають її попередню назву «Пограничник Украины», а згодом ім'я газети уже звучить державною мовою – «Прикордонник України», як і належить виданню суверенної держави. Помітно стало змінюватися і «обличчя» газети – її оформлення, подача матеріалів та фотоілюстрації.

Пережив «Прикордонник України» і важкі роки економічної розрухи в молодій країні, що негативно вплинуло на матеріальне забезпечення відомства. Тоді, заради економії грошових ресурсів, видання газети ледве не закрили. Проте, образно кажучи, вона, як у фронтові часи, виходила форматом «скупої» багатотиражки. І все-таки утрималася з вірою у її своє краще майбутнє.

То були важкі роки. Адже при організації нових прикордонних загонів – Сумського, Чернігівського, Харківського, Житомирського, Луцького, Ізмайльського та інших органів охорони українського кордону доводилося розпочинати все з нуля. Від організаційно-штатного забезпечення нових підрозділів до інженерно-технічного облаштування самої лінії держрубежу та створення необхідних умов для несення служби особовим складом.

І все це обійшлося в обстановці скрутного економічного становища в країні. Та завдяки допомозі місцевих органів влади кордон змінював своє обличчя – його персонал упевнено крок за кроком реформував відомство на зразок правоохоронних органів кращих європейських країн.

Долаючи чисельні труднощі, прикордонні війська не лише розбудували кордон, особливо на його нових необлаштованих ділянках з Білоруссю, Молдовою і Російською Федерацією, – а й змінювали давно усталену технологію служби. Звичні для старшого покоління «зелених кашкетів» застави й комендатури реформувалися у відділи прикордонної служби зі штатом прикордонних інспекторів та наявністю сучасної техніки.

Тримаючи руку на пульсі служби оновленого рубежу, його договірно-правового оформлення, технічного облаштування на зразок передових європейських країн, газета одночасно приділяла велику увагу висвітленню подвигу прикордонників-інтернаціоналістів. Після десятирічного «табу» кремлівського керівництва тодішнім ЗМІ писати про участь в неоголошеній афганській війні радянських «зелених кашкетів», відтепер «Прикордонник України» став розповідати своїм читачам про них.

Відомо, що під час бойових дій у Афганістані загинуло 518 прикордонників. 126 із них були призвані для служби на кордоні з різних областей України. Загинув у бою, до кінця вико-

навши військовий обов'язок і випускник Уманського ПТУ № 1, десантник штурмової маневреної групи старший сержант Василь Хамко. 1 квітня 1985 року стало останнім днем життя єдиного сина осиротілої матері Віри Яківни. А в куточку бойової слави одного з підрозділів Навчального центру підготовки молодших спеціалістів Держприкордонслужби, до складу якого навіки зарахований герой, зберігається солдатське ліжко воїна, над яким висить його прикордонний однострій з бойовими нагородами.

Так розповідав «Прикордонник України» 26 травня 2004 року в одній із чисельних публікацій про українців-прикордонників. Про хвилині зустрічі молоді з такими воїнами-афганцями як Герой Радянського Союзу полковник у відставці Віктор Капшук з Київщини, офіцер Віталій Полунін, що особливо відзначався своєю хоробрістю, полковник у відставці Григорій Мінін та їхніми бойовими побратимами.

З 2014 року і донині в багатій палітрі жанрових публікацій відомого друкованого видання особливе місце посідає розповідь про участь прикордонників у відстоюванні територіальної цілісності країни на Донбасі. 70 українських охоронців рубежу віддали своє життя за рідну землю у бойовому протистоянні з підступним ворогом – захисниками так званого «руського мира», озброєними за допомогою «братської сусідки» новітньою зброєю. Про вшанування пам'яті героїв-атовців, а також інформування про оперативнослужбову діяльність військ друковане видання прикордонного відомства розповідає майже у кожному номері.

...Життєпис «Прикордонника України» триває... Значно розширилася й аудиторія його читачів, адже видання добре знають далеко за межами України. Електронна версія газети стала доступною для багатьох українців, що навіть перебуваючи за кордоном не втратили духовних зв'язків із рідною землею.

Отже, газеті «Прикордонник України» виповнюється 75 років. Як для людини – це не такий вже й малий вік. Для газети ж він – набагато більший. Адже в «біографії», твореній газетними рядками, за сім з половиною десятиліть так чи інакше знайшла своє відображення ціла епоха патріотів – охоронців і захисників державного кордону. ■

■ СПОМИНИ

Пісня серця

САМЕ ЗНАКОВОЮ ПІСНЕЮ СЕРЦЯ СТАЛА ДЛЯ МЕНЕ НИНІШНЯ «ЮВІЛЯРКА». НАША ГАЗЕТА ЗАВЖДИ ВІДГУКУЄТЬСЯ В ДУШІ НАЙПРИЄМНІШОЮ МЕЛОДІЄЮ ТА ЯК ВІРНА СПОДВИЖНИЦЯ МОЄЇ ЖИТТЄВОЇ ДОЛІ НЕ ОДНЕ ДЕСЯТИЛІТТЯ ПІДТРИМУЄ НА НЕЛЕГКИХ ТВОРЧИХ СТЕЖКАХ ВІЙСЬКОВОГО ЖУРНАЛІСТА.

Службі, а після звільнення у відставку, роботі у рідному редакційному колективі газети я віддав 45 найбільш плодотворних років мого життя. Тож газета, що нині святкує своє 75-ліття, – це пам'ятні віхи і мого власного буття, з офіцерської юності і донині.

Як хлібороб після жнив спостерігаю результати роботи на «шпальтах» газети охоронців рубежів. Подумки перегортаю минулі десятиліття і як наяву бачу героїв своїх перших публікацій. Це заступник начальника застави з бойової підготовки молодий офіцер Валерій Єфімов. Пізніше він стане полковником та очолюватиме штаб ОКПП «Рені». Назавжди закарбувався на сторінках видання і нарис про зустріч з мешканцем закарпатського села, колишнім фронтовиком, повним кавалером найвищої солдатської відзнаки – ордена Слави – Іваном Русановим. Звільнившись у запас, старшина-прикордонник став дружинником і допомагав своїм побратимам пильнувати державний кордон. За відгуками читачів, особливо повчальною для молодих воїнів, стала розповідь у газеті про генерал-майора Миколу Іванова. Ставши під час Другої світової війни, у 17-річному віці, Героєм Радянського Союзу, колиш-

ній сержант-фронтовик самовіддано продовжував службу у лавах захисників кордону.

У журналістському архіві залишилися як добра пам'ять десятки газетних публікацій про людей у військовому однострої, чие життя регламентувалося прикордонною добою. Як приклад для наслідування вони мали «постійну прописку» на шпальтах друкованого видання. Тоді, як і нині, коли літопис славетної історії своїх попередників уже в нових історичних умовах продовжує нове покоління – персонал Державної прикордонної служби

України. Та найважливішим іспитом для нього стала участь у захисті територіальної цілісності суверенної України на Донбасі від «руського мира». Про воїнів-атовців у зелених кашкетах та пам'ять про загиблих героїв постійно розповідає своїм читачам «Прикордонник України».

Приємно усвідомлювати, що у цьому є і твоя частка праці професійного журналіста. Тож назавжди запам'яталися слова луганчанки Ірини Сороченко після появи в газеті нариса «Розстріляне щастя»: «Материнське спасібі вам за пам'ять про мого сина». Як і щира вдячність учасниці бойових дій в АТО старшини медичної служби Олени Каракай за розповідь «Берегиня Олена». Усі вони – мужні прикордонники. Серед них і герої публікацій «Криваве поле», «Чорний четвер», «Бугас у вогні» зі своїми жертвовими долями залишили незгасний слід у серці автора.

На прикладі воїнів у зелених кашкетах, відданих службі з охорони та захисту кордону, довелося вчитися й

самому. Адже після кожної зустрічі з ними, а їх було сотні, незалежно від військових звань і посад, дізнавався щось корисне і для себе. А повчитися було чого. Тож разом із друкованим виданням, де працювали такі метри прикордонної журналістики як Ернст Брагін, Іван Куроленко, Євген Хорунжий, Петро Медвідь, Ігор Никитюк та інші газетярі, зростав і я, духовно і професійно. Мабуть, завдяки отриманому на службі творчому та офіцерському багажу я успішно долав посадові сходинки в редакційному колективі рідної газети, а згодом і очолив його.

Нині спадкоємниця попередніх видань охоронців кордону – газета «Прикордонник України» – святкує свій ювілей. Це видання було і залишається для мене старшим і мудрим учителем – піснею серця, з якою незабутніми десятиліттями творилася і моя доля журналіста-прикордонника. ■

Василь КЛИМЕНКО,
заслужений журналіст України

■ З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Зустріч, що змінила життя...

ЧАС ВІД ЧАСУ ДОВОДИТЬСЯ ЧУТИ ІСТОРІЇ ПРО ДОЛЕНІСНІ ЗУСТРІЧІ ТА ЗНАЙОМСТВА, ЯКІ БАГАТЬОМ ЗМІНИЛИ ЖИТТЯ ТА ВІДКРИЛИ НОВЕ Й НЕЗВІДАНЕ. ЧИМАЛО ЦІКАВИХ ЗУСТРІЧЕЙ ДАРУВАЛА ДОЛЯ Й МЕНІ. ПРО ОДНУ З НИХ – ДОСИТЬ ОСОБЛИВУ – ХОЧУ РОЗПОВІСТИ СЬОГОДНІ. ВІДБУВШИСЬ 20 РОКІВ ТОМУ, ВОНА ПОВЕРНУЛА МОЄ ЖИТТЯ НА 180 ГРАДУСІВ.

Це було знайомство... з газетою під промовистою назвою «Прикордонник України». Мій старший син, який на той час служив у Могилів-Подільському прикордонному загоні, одного дня приніс часопис додому. Видання мене заці-

кавило, і я із захопленням почала гортати сторінки. У тому номері розповідалось про будні прикордонної служби, цікавих людей. Були там й інші корисні публікації...

З тих пір я з нетерпінням чекала на кожен черговий номер. День за днем, все глибше проймаючись життям охоронців кордону, пізнавала тонкощі цієї почесної професії, а у глибині душі мріяла побачити власний матеріал на сторінках «Прикордонника».

У 2002-му я поповнила славний колектив Могилів-Подільського прикордонного загону, де мене було призначено на посаду інструктора по роботі з сім'ями. Нова справа одразу ж мене захопила: цікаві культурно-масові заходи, серед яких зустрічі з відомими людьми, творчими особистостями, виставки живопису, народного мистецтва, відзначення урочистих подій та свят – хотілося, аби про це було написано не лише у місцевій пресі...

На той час газету «Прикордонник України» очолював Олег Слободян. Одного дня, насмілившись, я зателефонувала Олегу Феліксівичу і запропонувала матеріал про зустріч прикордонників з майстром народної творчості Оксаною Городинською. Редактор погодився, і згодом розповідь про її творчість з'явилася в одному із випусків газети.

З тих пір мої публікації з історії прикордонного краю, життя вартових рубежів, їхні професійні здобутки, розповіді про кращих, власні поетичні твори постійно знаходили місце на шпальтах улюбленого видання. То ж, упродовж років (за визнанням редколегії часопису) маю честь бути одним з активних дописувачів...

Та не лише за це я вдячна «Прикордоннику України». У 2010 році побачила світ збірка історико-краєзнавчих нарисів під назвою «Стежками прикордонного краю», над якою працювала понад три роки. Цій події я, перш за все, завдячую

саме «Прикордоннику». Це він дав повірити у власні сили і усвідомити важливість справи, якою займаюся і донині. Адже 13 нарисів з історії прикордоння, котрі увійшли в книжку, спершу були надруковані саме у нашій газеті. Згодом, з легкої руки мого улюбленого видання, я стала дипломантом та лауреатом конкурсу «Смарагдова Ліра» у номінаціях «Художня література» та «Журналістика» (2012-13 р.), а також виборолла першість у міському конкурсі на краший твір про рідний край.

Сьогодні, згадуючи ту далеку зустріч з «Прикордонником України», що нині відзначає поважний ювілей, щиро дякую Долі. Адже, без підтримки і розуміння талановитого колективу газети, чи вдалося б мені знайти себе на ниві творчості, яка і понині надихає на нові пошуки та здобутки... ■

Людмила КАТЕРИНИЧ,
прес-секретар
прикордонного загону

■ ВСТУПНА КАМПАНІЯ – 2018

Перший крок до офіцерських зірок!

У НАЦІОНАЛЬНІЙ АКАДЕМІЇ ДЕРЖПРИКОРДОНСЛУЖБИ ІМЕНІ БОГДАНА ХМЕЛЬНИЦЬКОГО ТРИВАЮТЬ ВСТУПНІ ВИПРОБУВАННЯ ДЛЯ ОХОЧИХ ЗДОБУВАТИ ВИЩУ ОСВІТУ У ПРЕСТИЖНОМУ ВІТЧИЗНЯНОМУ ВИШИ, ЩО ЗДІЙСНЮЄ ПІДГОТОВКУ ПЕРСОНАЛУ, ЯК ДЛЯ ПРИКОРДОННОГО ВІДОМСТВА, ТАК І НАДАЄ ОСВІТНІ ПОСЛУГИ ЦИВІЛЬНІЙ МОЛОДІ ЗА КОШТИ ЮРИДИЧНИХ АБО ФІЗИЧНИХ ОСІБ.

З 9 по 22 липня вступні випробовування долатимуть кандидати за ступенем вищої освіти «бакалавр», які надалі навчатимуться за спеціальностями: право, автомобільний транспорт, безпека державного кордону, правоохоронна діяльність, філологія, телекомунікації та радіотехніка. Обсяг державного замовлення цього року складає 370 місць.

З 23 по 30 липня складатимуть вступні іспити офіцери-прикордонники, які здобуватимуть вищу освіту за ступенем «магістр» на факультеті підготовки керівних кадрів, які навчатимуться за спеціальностями: безпека держкордону, військове управління, правоохоронна діяльність, філологія, та автомобільний транспорт. Планований обсяг державного замовлення – 60 місць денної форми навчання та 55 – заочної.

Для кандидатів до вступу на очну та заочну форму навчання за кошти фізичних, юридичних осіб для здобуття ступеня вищої освіти бакалавр, магістр вступні випробовування триватимуть з 12 по 31 липня.

По завершенню іспитів, відібрані приймальною комісією абітурієнти, одягнувши курсантські однострої та відбудуть на один з полігонів Національної академії для проходження початкової військової підготовки.

– Національна академія є провідним вищим військовим навчальним закладом нашої держави, яка

забезпечує всебічну підготовку конкурентоздатних, освічених, мотивованих офіцерів нової генерації. Тому й не дивно, що у цьому році конкурс на вступ є досить високим, – зазначив під час зустрічі з кандидатами на навчання голова приймальної комісії, ректор академії генерал-майор Олег Шинкарук. Також він висловив переконання, що діяльність приймальної комісії буде здійснюватися на принципах законності, відкритості, прозорості та незалежності оцінювання кожного абітурієнта.

Необхідно зазначити, що в прикордонній альма-матер розвинута навчально-матеріальна база, орієнтована на підготовку правоохоронців за стандартами Євросоюзу. Вона створювалася за активного сприяння міжнародних організацій, які не лише надавали матеріально-технічну допомогу, а й здійснювали підготовку відповідних фахівців. Всі аудиторії обладнані необхідною навчально-матеріальною базою, теле- та аудіотехнікою, комп'ютерами, зразками озброєння та спеціальної техніки, засобами зв'язку та автоматизованими системами управління, засобами автоматизованого контролю.

Побажаємо всім абітурієнтам у ці напруженні дні впевненості та максимальної самовіддачі. Для багатьох цей крок – іспит на мужність та зрілість, подолання першої сходинки до офіцерських зірок! ■

Володимир ЗАХАРЧУК

■ НОВІ ПОГОНИ

від 27 червня 2018 року № 606 - ОС
полковник
по Адміністрації Державної прикордонної служби України
підполковнику **КУРИЛЮКУ Юрію Богдановичу**

від 2 липня 2018 року № 613-ОС
старший лейтенант
по Головному центру стратегічних комунікацій Державної прикордонної служби України
лейтенанту **ШЕМЕТУ Денису Костянтинівичу**

від 3 липня 2018 року № 615-ОС
майор
по Головному експертно-криміналістичному центру ДПСУ капітану **ЖИГУН Наталії Дмитрівні**

від 9 липня 2018 року № 626-ОС
полковник
по Адміністрації Державної прикордонної служби України
підполковнику **БАЛАБУСІ Сергію Івановичу**

Управління кадрового менеджменту АДПСУ

■ ЦЕЙ ДЕНЬ В ІСТОРІЇ

1671 — Петро Дорошенко розпочав облогу Білої Церкви й вислав на Поділля наказного гетьмана, брата Григорія. На допомогу ханові для боротьби із козаками Ханенка та запорожцями вирушив Кальницький полк.

1771 — Під час російсько-турецької війни 1768—1774 років Кафу захопили запорозькі козаки полковника Опанаса Ковпака.

1920 — Раднарком УСРР прийняв ухвалу про створення першого науково-дослідного медичного інституту.

Народились

1873 — Малишевський Вітольд Йосипович, український композитор, педагог, засновник та ректор Одеської консерваторії.

1911 — Кучер Василь Степанович, український письменник.

1913 — Ольга Мак, українська письменниця.

1921 — Мельник Володимир Кононович, український письменник.

1951 — Сапон Володимир Миколайович, український письменник.

ЗБРОЯ ТА БЕЗПЕКА

XV МІЖНАРОДНА СПЕЦІАЛІЗОВАНА ВИСТАВКА

9-12 ЖОВТНЯ 2018
Україна, м. Київ

Defense
Express

Генеральний інформаційний партнер

Охота & Оружжя

Генеральний медіа-партнер

Real Media

Технічний партнер

МІЖНАРОДНИЙ ВИСТАВКОВИЙ ЦЕНТР
Україна, м. Київ, Броварський пр-т, 15
станція метро "Лівобережна"

+38 (044) 201-11-63

zbroya@iec-expo.com.ua

www.iec-expo.com.ua

Засновник:
Адміністрація
Державної
прикордонної
служби України

ПРИКОРДОННИК
України
Свідоцтво про реєстрацію:
КВ № 8071 (28.10.2003 р.)
Передплатний індекс:
61023

Головний редактор
Микола ЗОРИК
Літературний редактор
Василь КЛИМЕНКО

Черговий по номеру
Андрій КУЧЕРОВ

Тижневик надруковано у друкарні ТОВ «Мега-Поліграф»
Адреса: м. Київ, вул. М. Вовчка, 12/14. Тел.: 581-68-15

Замовлення: **63148**
Наклад: **4000 прим.**

З питань розміщення реклами звертатися у Головний центр стратегічних комунікацій ДПСУ за тел.: (044) 239-84-75

Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних назв та інших відомостей несуть автори публікацій, а рекламної інформації – рекламодавець. Редакція не листується з читачами. Редакція може не поділяти точку зору автора. Рукописи не повертаються і не рецензуються. Редакція залишає за собою право редагувати матеріали. При використанні наших публікацій посилання на газету обов'язкове.

Наша адреса:
02099, м. Київ,
вул. Ялтинська, 11

Тел./факс:
566-43-30 (багатоканальний)

E-mail: redactor@dpsu.gov.ua
kordo@ukr.net

Видається
з липня 1943 року